Sedlák a Bůh - Černý, Mirek

Ten den jsem se vzbudil v trávě nad úvozem
a spatřil jsem sedláka co má tady svou zem.
Jen úzký pruh půdy, jímž každým jarem vodívá svůj pluh.
Díval se k nebi a ten s nímž mluvil, byl Bůh.

Hlas vyprahlý sluncem se k obloze nes',
panebože, už je čas kosit a sena svést.
Jsem na to všechno sám, kdopak mi pomůže.
Co naposled pršelo, aaá to už je doby,
plot se mi bortí a děti čím dál víc zlobí.

Na mý louce bývala touhle dobou tráva po kolena.
Co takhle, pane Bože, malej deštík, ať se aspoň zazelená.
Já vím, že jen tak plácám.
Ne, nejsem nevděčný. Já nezapomínám,
že slepice mi dobře nesou a že pod polštářem mám
ještě pár stovek z výhry, co mi hodily ty losy,
co jsem koupil hned potom, co jsme se doma modlili.

A kráva už je zdravá, Franta je z vojny zpátky
v neděli máme vepřo-knedlo-zelo a žádný karbanátky.
Taky tvůj novej farář je lepší než ten dřív.
Zajde každý den na večer a utrhne pár piv.

A jeho kázání jsou jako když nás hladí.
Co takhle, pane Bože, nešlo by, abysme byli zase mladí?
Ale co tě zdržuju, máš jistě spoustu jiný práce
a já už musím taky domů, den začíná se ztrácet.

Je nejvyšší čas podojit, nakrmit a nastlat
a já jsem jedinej, kdo tohle všechno musí zastat.
Můj Bože, měj se co nejlíp, přeju ti co nejméně starostí
a jestli ti zbyde volná chvíle, přijď na kus řeči taky k nám
a když ti to snad nevyjde, tak usnu klidně sám.